

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 546/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť V. V., D., zastúpeného advokátom Mgr. M. M., R., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 8 C 253/2002-578 zo 17. júla 2008, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 343/2008 z 21. apríla 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 262/2009 z 18. augusta 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2010 doručená sťažnosť V. V., D. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 253/2002-578 zo 17. júla 2008, rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len

„krajský súd“) sp. zn. 5 Co 343/2008 z 21. apríla 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 262/2009 z 18. augusta 2010.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom zo 17. júla 2008 č. k. 8 C 253/2002-578 podľa § 96 ods. 1 O. s. p. v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby zastavil konanie v časti týkajúcej sa zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 100 000,- Sk a vo zvyšnej časti týkajúcej sa náhrady škody v sume 386 908,- Sk žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie. Dospel k záveru, že žalovaný nezodpovedá žalobcovi za vznik škody podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka, ktorá mu vznikla odcudzením motorového vozidla Š. ... neznámym páchatelom napriek tomu, že ho mal zabezpečené namontovaným mechanickým zabezpečovacím zariadením proti krádeži CONSTRUCT, zakúpeným u žalovaného. Nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že uplatnená škoda, ktorá mu vznikla tým, že žalovaný porušil povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zákona č. 634/1992 Zb. O ochrane spotrebiteľa, keď v návode na použitie a reklamných letákoch mal uvádzať nepravdivé údaje, na základe ktorých sa rozhodol pre montáž zabezpečovacieho zariadenia a toto svoj účel nesplnilo, pretože nezabezpečilo vozidlo proti krádeži tak, ako bolo deklarované v návode na obsluhu a v reklamnom letáku. Podľa Najvyššieho súdu SR vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal naplnenie predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného, nepreukázal, že majetkovú škodu, ktorá mu vznikla odcudzením motorového vozidla spôsobil svojím konaním v rozpore s objektívnym právom, resp. opomenutím toho, čo mal v súlade s právom vykonať žalovaný a že medzi porušením právnych povinností žalovaným a škodou existuje priama príčinná súvislosť. Škoda bola spôsobená odcudzením motorového vozidla neznámym páchatelom, resp. páchatelmi a v trestnom konaní nebolo zistené, akým spôsobom došlo k odcudzeniu vozidla. Nebolo zistené, že by namontovanie predmetného zabezpečovacieho zariadenia zapríčinilo odcudzenie vozidla, ani nebolo preukázané, či bolo toto zabezpečovacie zariadenie pri krádeži prekonané.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline rozsudkom z 21. apríla 2009, č. k. 5 Co 343/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej zamietajúcej časti a

rozhodnúť o trovách odvolacieho konania uložil súdu prvého stupňa. V plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p) tým, že napriek jeho písomnej žiadosti, aby bolo vo veci nariadené pojednávanie, rozhodol o jeho odvolaní bez pojednávania, hoci žiadal v odvolacom konaní vykonať dokazovanie výsluchom navrhovaných svedkov. Za potrebné považoval opätovne vypočuť najmä znalca Ing. Petra Lesku, ktorého výpoveď si súd prvého stupňa osvojil.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní žiadal v odvolacom konaní vykonať dokazovanie výsluchom svedkov: prof. Ing. G. K. Csc., riaditeľ Ústavu súdneho inžinierstva ŽU v Žiline, Ing. P. L., znalec v odbore strojárstvo, mechanické zabezpečovacie systémy, JUDr. F., zástupca ÚI SOI, odvolací súd tak nevykonal. ...

V zmysle Záveru Znaleckého posudku Ing. P. L. č. 1/2008 - Otázka č. 4, je pri uzamknutí zariadenia CONSTRUCT v zamknutej polohe pri zaradenom spätnom chode možné s vozidlom jazdiť vpred aj vzad - či už bez naštartovaného motora, alebo po naštartovaní motora.

Vo svojej výpovedi pred prvostupňovým súdom sa znalec Ing. Petra Lesku na pojednávaní vyjadril jednoznačne - že prekonanie uvedeného zabezpečovacieho zariadenia CONSTRUCT pre osoby, ktoré sa živia krádežami motorových vozidiel je otázka pár minút, čiže pred takýmito osobami toto zariadenie nie je technicky spôsobilé podstatným spôsobom zabrániť odcudzeniu, alebo neoprávnenému použitiu motorového vozidla - túto závažnú skutočnosť - ktorá zásadným spôsobom spochybňuje rozhodnutie prvostupňového súdu v merite veci však prvostupňový súd opomenul uviesť do odôvodnenia svojho rozsudku -vzhľadom na to, navrhovateľ žiadal vypočuť tohto súdneho znalca pred odvolacím súdom opätovne - k čomu vzhľadom na postup odvolacieho súdu nedošlo.

Sťažovateľ má za to, že v odvolacom konaní neboli dané dôvody na postup odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O. s. p., nakoľko z dokazovania pred prvostupňovým súdom jednoznačne vyplýva, že predmetné motorové vozidlo - aj vzhľadom na výpoveď súdneho znalca Ing. P. L. bolo možné odcudziť aj v priebehu pár minút, ak sa takejto činnosti dopustia osoby ktoré sa krádežou motorových vozidiel živia. Tieto skutočnosti

jednoznačne preukazujú aj znalecké posudky prof. Ing. G. K. Csc., riaditeľa Ústavu súdneho inžinierstva ŽU v Žiline, Ing. P. L., znalec v odbore strojárstvo, mechanické zabezpečovacie systémy, a odborné vyjadrenie JUDr. F., zástupcu ÚI SOI.

Sťažovateľ má za to, že tieto právne významné skutočnosti sú tak závažného charakteru, v spojitosti s informáciami žalovaného a vedľajšieho účastníka o zabezpečení motorového vozidla, že aj pri náležitej starostlivosti sťažovateľ nemohol odcudzeniu motorového vozidla zabrániť a preto odvolací súd v zmysle navrhnutých dôkazov nemohol postupovať v podľa ust. § 214 ods. 2 O. s. p a vo veci mal nariadiť pojednávanie.“

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 262/2009 z 18. augusta 2010 dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 343/2008 z 21. apríla 2009 odmietol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ žiadal, „aby Ústavný súd v zmysle ust. § 56 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. sťažnosti vyhovel, nakoľko bolo porušené ústavné právo sťažovateľa: právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa 7 oddielu Čl. 46 ods. (1) Ústavy Slovenskej republiky v platom znení, tým že v predmetnej veci nebolo pred odvolacím súdom nariadené pojednávanie a žiada v zmysle ust § 56 ods 3 písm. b/ vrátiť vec na ďalšie konanie“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 253/2002-578 zo 17. júla 2008, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 343/2008 z 21. apríla 2009 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 262/2009 z 18. augusta 2010.

1. Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie označeného základného práva rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 253/2002-578 zo 17. júla 2008, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základného práva alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práva sťažovateľa, porušenie ktorého namieta, vo vzťahu ku konaniu okresného súdu, ktorý vo veci rozhodol

rozsudkom zo 17. júla 2008 a proti ktorému sťažovateľ podal odvolanie, rozhodoval v odvolacom konaní krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 343/2008 z 21. apríla 2009. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 253/2002-578 zo 17. júla 2008.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

2. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie označeného základného práva rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 343/2008 z 21. apríla 2009, je oneskorene podaná.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co 343/2008 z 21. apríla 2009 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 253/2002-578 zo 17. júla 2008 nadobudol právoplatnosť 22. júna 2009. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 22. novembra 2010.

Z uvedeného vyplýva, že od 22. júna 2009, keď sťažovateľom napadnuté rozsudky krajského súdu a okresného súdu nadobudli právoplatnosť, do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 22. novembra 2010, bez akýchkoľvek pochybností uplynula sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti skôr, než ju podal ústavnému súdu (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd so zreteľom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že lehota ustanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom nebola zachovaná, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú.

3. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd ako súd dovolací porušil ním označené základné právo uznesením sp. zn. 4 Cdo 262/2009 z 18. augusta 2010, ktorý odmietol jeho dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 343/2008 z 21. apríla 2009 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 253/2002-578 zo 17. júla 2008.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich rozhodnutiach, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu označeného rozhodnutia najvyššieho súdu.

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 262/2009 z 18. augusta 2010 okrem iného vyplýva:

„Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale komplexne sa zaoberal otázkou, či konanie nieje postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. V zmysle § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do

právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ v dovolaní nenamietal, že by v konaní odvolacieho súdu došlo k vade podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p., a existencia vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodiť ani z týchto zákonných ustanovení.

S prihliadnutím na obsah dovolania dovolací súd sa potom osobitne zameril na otázku, či postupom odvolacieho súdu nebola žalobcovi odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Podľa dovolateľa odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. tým, že odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania a nezopakoval dokazovanie výsluchom ním navrhovaných svedkov.

Dňa 15. októbra 2008 nadobudol účinnosť zákon č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky súdny poriadok. Uvedená novela zmenila okrem iného i znenie ustanovenia § 214 O. s. p. tak, že inak vymedzila prípady, kedy odvolací súd má povinnosť nariadiť na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej pojednávanie a kedy môže o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O. s. p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O. s. p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008) v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podľa ustanovenia § 372p ods. 1 O. s. p., ktoré je prechodným ustanovením k úpravám účinným od 15. októbra 2008, na konania začaté pred 15. októbrom 2008 sa použijú predpisy účinné od 15. októbra 2008, ak nieje ďalej ustanovené inak. Ustanovenie § 214 O. s. p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 sa teda použije aj na odvolacie konania, ktoré začali podaním odvolania pred 15. októbrom 2008 (Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. apríla 2010 k výkladu § 372p ods. 1 O. s. p., ktoré bude uverejnené aj v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky). V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. októbra 2009 sp. zn. IV. ÚS 362/09, v ktorom sa konštatuje, že ústavne akceptovateľný a udržateľný je (aj) postup odvolacieho súdu, ktorý najskôr nariadil na prejednanie odvolania podaného pred 15. októbrom 2008 odvolacie pojednávanie, po jeho odročení na neskorší termín ale vec prejednal a rozhodol po 15. októbri 2008 bez nariadenia odvolacieho pojednávania (i keď sa účastník konania v danej veci jeho nariadenia domáhal) a rozsudok vyhlásil verejne pri zachovaní požiadaviek vyplývajúcich z § 156 ods. 3 O. s. p. V zmysle uvedeného uznesenia nemohlo týmto postupom odvolacieho súdu dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ani práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Keďže z napadnutého rozsudku krajského súdu ani zo spisovej dokumentácie nevyplýva, že by odvolací súd pred vyhlásením rozsudku vykonal ďalšie dokazovanie, resp. zopakoval dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa, alebo že by súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a O. s. p. bez nariadenia pojednávania, alebo že by prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej na pojednávaní vyžadoval dôležitý verejný záujem, t. j. že by boli dané dôvody pre nariadenie pojednávania podľa § 214 ods. 1 O. s. p., odvolací súd v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. rozhodol o odvolaní žalobcu bez nariadenia pojednávania, keď dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa považoval za dostatočné a z neho odvodený právny záver za správny.

Postup súdu pri vyhlasovaní rozsudku, ak sa rozhoduje bez nariadenia pojednávania, stanovuje § 156 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého v týchto prípadoch súd oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho

vyhlásením. Podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nie je potrebné na vyhlásenie rozsudku osobitne predvolávať účastníkov konania. Ako vyplýva z obsahu spisu bolo oznámenie o vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli odvolacieho súdu 14. apríla 2009, teda 7 dní pred vyhlásením rozsudku. Nakoľko odvolací súd pri vyhlasovaní rozsudku postupoval v súlade s ustanoveniami konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno takýto postup hodnotiť ako odňatie možnosti konať pred súdom.

K odňatiu možnosti žalobcovi pred súdom konať malo podľa jeho názoru dôjsť aj tým, že odvolací súd nezopakoval dokazovanie výsluchom predovšetkým znalca Ing. P. L., ktorého vypočul súd prvého stupňa už na pojednávaní 17. júla 2008 (pozn. dovolacieho súdu) a nevypočul svedkov prof. Ing. G. K., CSc. riaditeľa Ústavu súdneho inžinierstva ŽU v Žiline a JUDr. F., zástupcu ÚI SOI.

Označením dôkazov na preukázanie svojich tvrdení plnia účastníci dôkaznú povinnosť. Pokiaľ účastník navrhne súdu dôkaz, je povinný uviesť, ktoré skutočnosti sa týmto dôkazom majú preukázať, lebo inak sa vystavuje možnosti, že súd nevykoná dokazovanie dôkazom, ak nebude zrejмый účel vykonania navrhovaného dôkazu. Súd však nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúci k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O. s. p. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999. v ktorom uviedol, že nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p., lebo samo osebe neznamená odňatie možnosti pred súdom konať.

Pri úvahe o tom, ktoré navrhované dôkazy vykoná, súd berie na zreteľ, k preukázaniu ktorej konkrétnej skutkovej okolnosti je dôkaz navrhovaný. Súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné a nemôžu smerovať k zisteniu skutočností predvídaných skutkovou podstatou právnej normy, ktorú treba na danú vec aplikovať.

Odvolačiemu súdu so zreteľom na to nemožno vytknúť, že nevyhovel návrhom žalobcu na vykonanie dokazovania výsluchom navrhovaných osôb a to predovšetkým z dôvodu, že výsluch znalca bol uskutočnený v rámci konania pred súdom prvého stupňa a skutkový stav zistený súdom prvého stupňa považoval za dostatočný pre správne rozhodnutie vo veci samej. Výsluch ďalších navrhovaných svedkov zjavne nepovažoval za potrebný pre doplnenie skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že nevykonaním žalobcom navrhovaných dôkazov nebola mu odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Keďže prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O. s. p. v dovolacom konaní neboli zistené dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co 343/2008 z 21. apríla 2009 vo vzťahu k sťažovateľovi odmietol. V každom prípade tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľa nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným

súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2010